

ION FRATOȘTIȘEANU

Amăgirea în Religie

Amăgirea În Religie

de Ion Fratoștițeanu

Introducere

Uneori în viața avem de a face cu persoane care vor să ne amăgească. Deunăzi am fost la piața să cumpăr mere. La taraba spre care m-am îndreptat erau trei grămezi cu mere din trei categorii de calitate, cele de calitate superioară fiind cele mai scumpe și cele de calitate inferioară cele mai ieftine. Cele scumpe arătau foarte bine așa ca deși trebuia să plătesc mai mult, am cumpărat din grămada respectivă. Când am ajuns acasă și le-am dat jos din pungă, surpriză, am constatat că nu erau la fel de frumoase ca cele văzute de mine, de fapt erau mici și urâte ca cele ieftine deși plătisem pentru calitatea cea mai bună. Rememorând cum a decurs cumpărarea, mi-am adus aminte că atunci când vânzătoarea pune merele în pungă, deși le lua din grămada cu mere scumpe nu le pune pe cele mari din fața ci le lua de undeva din spatele grămezii. Mi-am dat seama că am fost înșelat, amăgit și am vrut să mă întorc în piață să-mi fac dreptate dar am realizat imediat că nu era doar vina vânzătoarei. Fără îndoială ea m-a înșelat, vânzându-mi produse de calitate inferioară la preț de calitate superioară, dar și eu m-am autoînșelat, eram acolo în fața ei când îmi pune merele dar crezând în onestitatea ei nu am urmărit-o cu atenție și astfel i-am permis să mă înșele.

Nu este aceasta singura dată când am fost amăgit până acum dar am constatat ca principiul este același. Fie că suntem amăgiți de cineva care vrea să ne vânda ceva mai scump decât

face în realitate, fie că suntem amăgiți de cineva care ne cere bani cu împrumut deși știe că nu îi va înapoia niciodată, fie că suntem amăgiți sentimental de persoane care doar mimează sentimentele pentru a obține ceva de la noi sau doar pentru a se distra, lucrurile se întâmplă întotdeauna la fel. Amăgitorul încearcă prin mijloace ascunse să ne facă să acceptăm ca adevărat ceea ce știm că este fals, iar amăgitul acceptă asta, consființind amăgirea, făcând-o din posibilă, efectivă.

Buzunarele golite prin înșelăciune pot fi umplute la loc, rănilor sentimentale se pot vindeca și chiar dacă nu se întâmplă așa știm că viața pe pământ e trecătoare și că ne așteaptă o viață mai bună în Rai, dar este un domeniu al vieții în care amăgirea poate avea efecte negative pentru eternitate. Dumnezeu ne oferă în dar viața veșnică, dar dacă fiind amăgiți nu o primim deși credem sincer că am primit-o sau dacă o primim ca apoi, amăgiți, să renunțăm la ea ne vom petrece veșnicia în Iad alături de cei ce L-au respins pe fața pe Dumnezeu. De aceea este foarte important să înțelegem cum funcționează amăgirea în religie și cum ne putem proteja de amăgitori. Să luăm câteva exemple:

1. Prima amăgire (Geneza 2:16-17;3:1-6)

Adam și Eva trăiau într-o lume frumoasă fără păcat și fără griji. Dacă societatea în care trăim ne impune multe reguli restrictive, primii oameni aveau o singură regulă de respectat: să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Puteau să mănânce din pomul vieții și să trăiască veșnic, dar amăgiți de diavol au încălcat porunca Domnului și au adus moartea și păcatul ale căror consecințe ne afectează și pe noi astăzi. Să analizăm însă, cum s-a produs nefericitul eveniment.

Dușmanul Lui Dumnezeu și al omului nu a venit direct la Eva ci a luat chip de șarpe, care înainte să fie blestemat se pare că era unul din cele mai frumoase animale. Întotdeauna cei care

vor să ne amăgească nu ne abordează direct, ci se apropie prefăcându-se că ne sunt prieteni și că ne doresc binele. Din dialogul pe care șarpele l-a purtat cu Eva reiese clar că ea înțelesese porunca, ea repetând practic cuvintele Domnului. Odată ajuns în ‘apropierea’ Evei, șarpele a încercat să o facă să se îndoiască mai întâi de realitatea poruncii (“oare cu adevărat Dumnezeu a zis?”), cu implicație directă la corectitudinea poruncii primite, de fapt a încercat să o facă să se îndoiască de caracterul Lui Dumnezeu. Ați observat, desigur, că de multe ori aceia care vor să ne ‘elibereze’ de Dumnezeu ne pun întrebări de genul “chiar vrea Dumnezeu asta?” sau “dacă Dumnezeu este așa de bun de ce permite astfel de lucruri?” care deși aparent sincere și inofensive au de fapt scopul de a ne face să ne îndoim de caracterul Lui.

Strategia Diavolului nu ar fi avut niciodată succes dacă Eva nu ar fi acceptat argumentele false aduse de șarpe. Ea își dorea fructul (“era bun de mâncat și plăcut de privit”) și și-a construit propriul argument, pentru a mânca din el. Ea a ajuns la concluzia că are nevoie să-și deschidă mintea, să aibă o cunoaștere superioară care să o pună pe același plan cu Dumnezeu, dar în loc să-I ceara Lui Dumnezeu (Iacov 1:5) această înțelepciune a crezut că o primește mâncând din pomul respectiv, uitând însă că astfel se împotriva lui Dumnezeu, punându-se practic la dispoziția Diavolului.

2. Amăgirea în Vechiul Testament

Atunci când Dumnezeu își îndreaptă privirea spre o persoană sau spre o națiune aceasta devine ținta atacurilor dușmanilor Săi. Cel mai ușor mod de a deveni dușmanii celui rău este să devenim prietenii Lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a ales poporul Israel acesta a devenit ținta atacurilor atât directe cât și indirecte ale celui rău. Am ales două exemple de amăgire, deși Vechiul Testament conține foarte multe, din

istoria poporului Israel primul vizând întreaga națiune iar celalalt o persoană individuală.

2.1. Numeri capitolele 22:1-5;23;24 și 25:1-4

În drumul lor spre Canaan, israeliții au intrat în conflict cu mai multe națiuni unele ajungând să fie exterminate. Chiar înainte de a traversa Iordanul au ajuns în contact cu moabiții, care auziseră deja de ei și încercau să găsească o cale de ai opri din drumul lor spre țara promisă. Balac regele moabit, știind că într-o confruntare militară directă nu ar fi câștigat lupta, a apelat la ajutorul unui vrajitor, Balaam, care folosind magia ar fi trebuit să blesteme pe israeliți. Dumnezeu nu a permis acest lucru și ori de câte ori Balaam a apelat la descântece și vrajitorii, le schimba în binecuvântări. Văzând că nu are succes folosind aceste metode Balaam a schimbat tactica și l-a sfătuit pe Balac să atace prin vicleșug chiar sursa puterii israeliților și anume relația lor cu Dumnezeu. Balaam și-a dat seama de faptul că va putea să aibă putere asupra israeliților numai dacă îi îndepărtează de Dumnezeu, și știa că poate face asta doar dacă îi determina să-și schimbe religia pe care aceștia o primiseră prin Moise de la Dumnezeu. Apocalipsa 2:14 confirmă faptul că Balaam este cel care l-a sfătuit pe Balac cum să-i amăgească pe israeliți. Folosindu-se de frumusețea lor, femeile Moabite (Numeri 25:1-18) au reușit ce nu reușiseră nici armata moabită și nici magia neagră, i-au atras pe israeliți în păcatele curviei și idolatriei, dezlănțuind mânia Lui Dumnezeu asupra lor. A fost nevoie de intervenția energetică a lui Fineas a lui Moise și a judecătorilor pentru a restabili relația cu Dumnezeu, nu însă fără mari pierderi, nu mai puțin de 24.000 de israeliți murind loviți de Dumnezeu.

2.2. 1Regi 13:1-26

Trimis de către Dumnezeu în misiune împotriva idolatrului rege Ieroboam și a altarului construit de el, tânărul profet primise instrucțiuni clare pe care era conștient că trebuie să le respecte cu sfințenie. Știa că nu trebuie să mănânce sau să bea apă în acel loc și că trebuia să meargă pe un alt traseu la întoarcerea în Iudeea și a respins invitația lui Ieroboam știind că acesta este un dușman al lui Dumnezeu. Apoi însă a fost abordat de un prooroc bătrân(vs.11) care, mințindu-l că a avut o revelație(vs.18), l-a convins pe tânărul profet să mănânce și să bea în casa sa. Amăgit să creadă că nu încalcă porunca Domnului, tânărul profet avea să suporte consecințele propriei nesăbuițe, a fost ucis de un leu(vs.24), faptul că leul nu a ucis și măgarul arătându-ne că atacul nu fusese cauzat de foame ci era pedeapsa Lui Dumnezeu pentru neascultare.

Ambele exemple ne dezvăluie același mecanism al amăgirii, sub masca prieteniei sau a unei false autorități spirituale, cei vizați au fost determinați să facă lucruri despre care știau clar că nu exprimă voia Domnului pentru ei.

3. Amăgirea în Biserică

Biserica, ținta căutarilor stăruitoare a sfinților din vechime(1Petru 1:10-12), plănuită de Dumnezeu încă din veșnicie(Efeseni 1:9-10) să fie Templul Său format din cei mântuiți(Efeseni 2:19-22) avea să devină la puțin timp de la nașterea sa, ținta atacurilor desperate ale celui rău, care având capul (stăpânirea) zdrobit de Isus prin moartea pe Cruce și învierea Sa triumfătoare, a încercat și încearca înca să-i opreasca pe oameni să primească mântuirea și să fie adăugați astfel trupului Lui Hristos(Fapte 2:47) sau să-i îndeparteze de

Dumnezeu pe cei mântuiți. Nimic nou sub soare, așa cum a procedat cu poporul lui Dumnezeu din Vechiul Legământ așa avea să procedeze și cu creștinii, poporul lui Dumnezeu din Noul Legământ de data asta cu furia și viclenia aceluia care știe că mai are puțină vreme și nu mai are nimic de pierdut (1Petru 5:8; Apoc. 12:12). Aceste atacuri aveau să vină asupra creștinilor atât din exterior prin persecuții, batjocoriri și prigoniri cât și din interior prin ereziile strecurate pe furiș de falșii învățători infiltrați în Biserică.

Isus ne-a avertizat cu privire la falșii învățători care vor veni în Numele Său, sau mai degrabă folosind Numele Său (Matei 7:15-23 ; Luca 21:8), apostolul Pavel ne avertizează de asemenea cu privire la amăgitori (Fapte 20:29-32) și merge un pas mai departe arătând ca ținta amăgirilor va fi Cuvântul lui Dumnezeu căruia am fost încredințați, apostolul Petru face același lucru (2Petru 3:16,17; 2 Petru 2:1-3; 1 Petru 1:22-25) arătând că scrierile lui Pavel au valoare de scriptură și că Evanghelia este Cuvântul Lui Dumnezeu pentru întreaga omenire și că multe erezii apar nu prin negarea scripturilor ci prin răstălmăcirea lor, adică schimbându-le înțelesul atribuit de autori. Dacă persecuțiile nu au reușit decât să mărească Biserica, sângele martirilor devenind sămânța Bisericii cum spunea Tertulian, ereziile strecurate în Biserică aveau să facă ravagii și să-i îndeparteze pe mulți de credința adevărată.

3.1. Amăgiri cu privire la Isus Cristos

Întrucât Biserica e clădită de Hristos pe piatra din capul unghiului , pe Stânca din vecii , adică pe propria Sa persoana (2 Petru 2:4-8; Matei 16:16-18) era de așteptat ca multe din atacuri

să aibă ca țintă pe Isus Hristos și diferitele aspecte ale lucrării Sale mântuitoare ca:

- Identitatea Sa ca Unic Fiu născut al Lui Dumnezeu (Ioan 1:1-18; Ioan 20:30-31)
- Întruparea Sa (1 Ioan 4:1-3; 2 Ioan 7)
- Învierea Sa (1 Corinteni 15:1-18)
- Domnia Sa în Biserică și prin Biserică pe tronul lui David (Fapte 2:30-36; Fapte 15:14-18; 1 Corinteni 15:25; Efeseni 1:20-23).
- A doua Sa venire și evenimentele legate de aceasta (2 Petru 3:9; Apoc. 1:7; 1 Corinteni 15:24-26... etc) .

Deși din punct de vedere istoric au fost depășite aceste tipuri de amăgiri, reapar din când în când , sub forme diferite , vezi, cele mai recente, Codul lui Da Vinci sau Evanghelia după Iuda, sau puțin mai vechi ca doctrina premilenistă despre a doua venire, și din păcate reușesc să zdruncine credința multora în Isus Hristos.

3.2. Amăgirea cu privire la mântuire.

Dacă țelul Lui Dumnezeu este mântuirea omului, scopul celui rău a fost și este pierzania omului și încearcă să facă asta amăgindu-i pe oameni să se creadă mântuiți când ei sunt de fapt pierduți. Omul nu poate face nimic să-și câștige mântuirea (Efeseni 2:8-9) nu-și poate spăla păcatele singur , de aceea Dumnezeu a plătit plata păcatului prin jertfa de sânge a Fiului Său pe Cruce (Coloseni 1:13-14) și are o oferta de pace pentru toți oamenii (Efeseni 2:13-18). Spre deosebire de Vechiul Legământ care se adresa unei singure națiuni, Israel, Noul Legământ se adresează oricărui om din orice națiune din orice cultură, indiferent de clasa socială .Orice om poate primi prin harul Lui Dumnezeu, mântuirea dacă se supune cerințelor

Evangeliei (Romani 1:16-17; 1Petru 1:22-25) și asta nu înseamnă că dacă o persoană face ce-I poruncește Domnul ce trebuie să facă pentru a primi mântuirea are un merit în asta. Dacă mori de foame și primești un cec cu 1000 de lei noi drept cadou, fără nici un merit, nu înseamnă că dacă mergi la bancă încasezi cecul și cu banii respectivi mergi la magazin să-ți cumperi mâncarea pe care apoi o consumi, ai făcut ceva prin care să meriți cadoul, înseamnă doar că ai folosit în modul corect cadoul și astfel ai beneficiat de el. La fel este și în Noul Legământ, Dumnezeu și-a împlinit partea Sa plătind prețul păcatului pe crucea Golgotei, iar omul pentru a beneficia de această jertfă trebuie să împlinească partea lui și să facă ce a poruncit Hristos că trebuie să facă pentru a fi mântuit și anume:

1. Să audă Evangelia, Vestea Bună că Dumnezeu îl iartă (Marcu 16:15; Fapte8:35 ; Romani10:13-17).

2. Să creadă în Isus Hristos (Ioan 8:24;Fapte 8:37;Romani 10:9-11)

3. Să se pocăiască (Luca 13:3-5;Fapte 3:19; 2 Petru 3:9)

4. Să-l mărturisească pe Hristos (Matei 10:32-33; Fapte 8:37;Romani 10:9-11)

5. Să fie botezat în apă spre (pentru) iertarea păcatelor (Marcu 16:16;Fapte 2:37-41;Romani 6:1-6;Galateni 3:26-27).

Apostolul Pavel spune la 1 Corinteni 4:6 ;”să nu treceți peste ceea ce este scris”, adică să nu modificăm nici prin adăugare, nici prin scoatere mesajul Evangeliei iar la 2Tesalonceni 1:8 spune că cei care nu ascultă(nu se supun) de evanghelie nu vor fi mântuiți.

Întrucât Diavolul nu a putut să-l oprească pe Isus din misiunea Sa, și nu mai poate face nimic împotriva jertfei Lui , și-a concentrat acțiunile amăgitoare împotriva a ceea ce are omul de făcut pentru a primi mântuirea. Isus a precizat clar că El este singura cale spre Cer (Ioan 14:6), și că nimeni nu poate ajunge la Dumnezeu decât în felul pe care El l-a poruncit (Ioan 10:9), așa că scopul Amăgitorului este de a-i face pe oameni să nu facă ceea ce Isus a poruncit, dar să creadă că au ascultat de El și că sunt mântuiți. Acest lucru îl face în două moduri, ori adăugând cerințe (condiții) suplimentare la cerințele evangheliei combinând harul cu faptele, ori scoțând anumite părți din ea sau dând un înțeles fals și implicit o aplicare practică greșită, despărțind astfel harul de ascultare (supunere). Ambele metode au același rezultat, modificarea evangheliei veșnice și înșelarea oamenilor.

În Biserica de la început , unii evrei convertiți la creștinism, au început să-i învețe pe creștinii proveniți din alte națiuni că pentru a fi mântuiți nu este suficient să se supună cerințelor Evangheliei ci că trebuie să se circumcidă și să respecte prescripțiile Vechiului Legământ. Acest curent eretic a fost atât de puternic și a avut efecte atât de devastatoare încât a fost necesară o întrunire specială a apostolilor, găzduită de Biserica din Ierusalim. Faptele Apostolilor, capitolul 15 relatează această întâlnire; și acolo vedem hotărârea apostolilor luată sub călăuzirea Duhului Sfânt, care elibera pentru totdeauna creștinismul de obligativitatea respectării Legii . De asemenea în mai toate epistolele sale, apostolul Pavel a luat atitudine împotriva acestei erezii, cea mai dură fiind epistola către Galateni unde afirmă clar că aceia care se întorc la Lege, sau amestecă părți ale Legii cu Harul, modifică Evanghelia și cad din har (Galateni 1:6-9 ; 2:21 ; 3:2 ; 3:24-27; 5:4 ; 5: 11-12).

Un alt atac împotriva căii de mântuire a venit apoi din partea acelor care din exces de zel doreau să ‘creștineze’ cât

mai mulți oameni. La puțin timp după acordarea dreptului de practicare liberă a creștinismului, de către Constantin, un alt împărat roman, Teodosiu avea să declare creștinismul singura religie acceptată în imperiu toate celălalte intrând în ilegalitate. A început astfel o campanie de creștinare forțată a păgânilor, care a dus la ritualizarea unor cerințe ale Evangheliei și în special a botezului care marchează momentul primirii mântuirii, a nașterii din nou, uitând că unicul botez acceptat de Dumnezeu (Efeseni 4:5) este acela care este făcut:

1. cu motivația corectă, credința în Hristos, asta incluzând cunoașterea învățăturilor de bază ale Evangheliei,(Matei 28:19-20; Marcu 16:15-16;Romani 10:9-11).
2. în modul corect, prin cufundarea în apă (Matei 3:16;Fapte8 :38-39)
a boteza = a cufunda
3. în scopul corect, pentru mântuire sau iertarea păcatelor(Marcu 16:16; Fapte 2:37-41;Fapte 22:16)

Milioane de oameni au fost obligați să mărturisească o credința pe care nu o aveau și au fost botezați și astfel ‘creștinați’ deși din punct de vedere biblic nu erau candidați acceptabili pentru botez, transformând astfel botezul într-un act formal, într-un ritual, cu putere mântuitoare în sine, uitând că atunci când este practicat corect nu apa este cea care ‘curăță’ păcatele ci sângele scump al Mântuitorului. Botezul copiilor mici se încadrează în același tip de amăgire întrucât bebelușii nu pot să facă diferența între bine și rău, ca să facă o alegere liberă, nu pot să creadă, mintea lor nefiind încă formată și oricum nu au făcut încă nici un păcat conștient pentru care să aibă nevoie de iertare.

Luând atitudine împotriva unor astfel de practici, marii reformatori au încercat să se întoarcă la învățăturile de bază ale

evangheliei, redescoperind importanța credinței în mântuirea omului. Din nefericire atât ei cât și urmașii lor neoprotestanți au dus la extrem această învățătură, ajungând până acolo încât să scoată botezul din planul inițial lăsat de Dumnezeu, învățând că omul este mântuit doar prin credință, eventual acceptând că partea omului în acest proces este pocăința dar și aceasta înțeleasă și practică greșit, vizând doar anumite aspecte 'exterioare' cum ar fi alimentația și îmbrăcămintea.

Întrucât trebuie să existe un moment care să marcheze nașterea din nou, mântuirea, aceste grupuri religioase, învață că oamenii sunt mântuiți când prin credință îl acceptă pe Isus ca Domn și Mântuitor al vieții lor, asta însemnând de cele mai multe ori rostirea unei rugăciuni prin care își mărturisesc păcatele și-L invită pe Isus în viața lor. Oricât de frumoasă, de simplă și de aparent biblică din punct de vedere terminologic pare această modalitate de primire a mântuirii, ea nu are nimic de a face cu Evanghelia. Am rugat mai mulți propovăduitori ai acestei învățături să-mi indice măcar un verset, sau un exemplu de convertire din Noul Testament din care să reiese că Isus sau apostolii ar fi poruncit sau practicat ceva asemănător și nu am primit încă nici un răspuns, cel mai ciudat fiind faptul că acești propovăduitori susțin că respectă principiul Sola Scriptura. Toate exemplele de convertire din Fapte urmează același model pe care Isus l-a poruncit. Toți convertiții din Fapte, cei 3000 din Ziua Cincizecimii (Fapte 2:37-41), samaritenii (Fapte 8:12-13), famenul Etiopian (Fapte 8:35-39), Saul (Fapte 9:18), Corneliu și cei din casa lui (Fapte 10:47-48), Lidia (Fapte 16:15), temnicerul din Filipi (Fapte 16:31-34), Corintenii (Fapte 18:8)...etc au devenit creștini nu rostind o rugăciune tip, ci urmând porunca lui Hristos, fiind botezați.

Cu toate evidențele clare ale scripturii, milioane de oameni sunt amăgiți să se creadă creștini, pentru că au o credință intelectuală în Hristos, sau pentru că au spus o rugăciune de invitație a Lui Hristos în inima lor, fără să facă

însă ceea ce Isus însuși a poruncit (Matei 7:21-22). Este adevărat că mulți practică botezul adulților prin cufundare dar și aici e o mare amăgire întrucât nu îl fac nici cu motivația corectă nici în scopul corect. Deoarece ei consideră că au fost mântuiți când au crezut, adică înainte de botez, nu mai sunt candidați valabili pentru botez, fiind deja mântuiți și nemaiavând astfel nevoie de iertarea păcatelor, botezul practicat de ei având doar scopul mărturisirii publice a credinței, nicidecum al primirii iertării păcatelor prin sângele Lui Hristos așa cum prevede Evanghelia.

3.3 Amăgirea cu privire la închinare

Închinarea ar trebui să reflecte relația pe care o avem cu Dumnezeu și ar trebui să se manifeste după principiile iubirii și ascultării (supunerii). Nevoia de închinare, sădită în fiecare din noi de Creator poate fi împlinită într-un mod satisfăcător, numai dacă urmăm modelul de închinare pe care Hristos ni l-a lăsat prin apostolii Săi. Biblia ne oferă multe exemple care ne arată cât este de grav să ne închinăm Domnului în alt mod decât acela pe care El îl așteaptă de la noi. Cain și Abel erau frați, amândoi credeau în Dumnezeu dar numai închinarea lui Abel a fost primită de Domnul (Geneza 4:1-5) pentru că numai aceasta era în conformitate cu voia Sa. Și în Noul Legământ Dumnezeu așteaptă de la noi o închinare după voia Sa, și suntem avertizați cât este de gravă îndepărtarea de acest model (Evrei 12:25-29). Așa cum, în vechime, Diavolul a încercat să-i îndepărteze pe Israelii de Dumnezeu amăgindu-i să modifice modelul de închinare pe care îl primiseră prin Moise, și în Noul Legământ folosește aceeași strategie, prin înșelaciunea învățăturilor false căutând să-i îndepărteze pe creștini de Dumnezeu înșelându-i să adopte principii și practici

de închinare care,deși asemănătoare, nu se regăsesc în modelul pe care Hristos l-a lăsat creștinilor să fie practicat.

Închinarea în Noul Legământ trebuie să se desfășoare după principiile Lui Hristos (Ioan 4:23-24) și trebuie să urmeze exemplul Bisericii primare care se închina după rânduiala lăsată de apostoli și care era aceeași în toate bisericile locale(1Cor 16:1).

1. Trebuie să fie în Duh (Ioan 4:23-24) adică:

- să fie practică de cei ce au Duhul (1 Corinteni 3:16;Romani 8:9-10;Gal.3:26-27;Fapte 2:37-41) deci de cei ce sunt mântuiți,de creștini.

- să fie practică acolo unde este Duhul (Efeseni 2:19-22;Efeseni 3:21) adică în Biserică, în adunarea credincioșilor.

2. Să fie în Adevăr(Ioan 17:17) adică în conformitate cu Cuvântul Lui Hristos dat prin Apostoli (Luca 1:1-2;Ioan 14:26;1Corinteni 14:37). Principiile apostolice ale închinării Bisericii, în Duh și Adevăr :

- *este comună , este manifestarea 'legăturii frățești'* (Fapte 2:42;1Cor 10:17;1Cor.12:13)

- *este conștientă și inteligibilă* (1Cor. 14:9,15)

- *este decentă și ordonată* (1 Cor.14:32-33,40)

- *are loc în prima zi a săptămânii , Duminca ,în mod regulat*(Fapte2:42; 20:6-7)

- este condusă de bărbați(1Cor 14:34;1Timotei 2:11-12)
- este publică (1Cor 14:23;1Cor 11:26)
- trebuie să aibă ca rezultat transformarea în bine a participanților(1Cor11:17;1Cor14:26).

3. Actele de închinare practicate de Biserica Noului Testament:

- Frângerea Pâinii , Cina Domnului (Matei 26:26-29;Fapte 2:42: 1Cor 11:23-26)
- Predicarea , Învătarea Cuvântului (Matei 28:20;Fapte 2:42;2Timotei 1:13,4;2)
- Rugăciunea(Fapte 2:42;Efeseni 6:18...etc)
- Strângerea de ajutoare , Colecta (1Cor 16:1-2;2Cor 9:7..etc)
- Cântarea (Coloseni 3: 16;Efeseni 5:19).

Apostolii avertizează că denaturarea acestui model de închinare fie prin adăugarea unor acte de închinare suplimentare fie prin modificarea sensului sau modului de practicare al celor stabilite de ei, ne poate îndepărta de Dumnezeu cu consecințe nefaste pentru mântuirea noastră.(1 Cor4:6;1Cor 16:1; 1 Tim 1:19; 2 Tim 1:13; Apoc.2:20 etc).

Principiul după care se ghidează cei care au adus modificari modelului lăsat de apostoli presupune că avem libertatea de a face acele lucruri care nu sunt interzise explicit în biblie, singura condiție fiind ca să fie făcute cu sinceritate și din inimă. Astfel de-a lungul secolelor au apărut o multitudine

de forme noi de închinare ca : aprinderea lumânărilor, semnul crucii, arderea de tămâie, muzica instrumentala , folosirea icoanelor etc ,care nu se regasesc în închinarea Bisericii Primare, dar nici nu sunt interzise explicit de scripturile Noului Testament. Intuind gravitatea acestor modificări reformatorii au încercat să renunțe la aceste inovații , dar în loc sa trateze cauza, conceptul gresit care a stat la baza lor, au tratat doar efectele si nu au reusit decat sa elimine partial unele dintre ele sau si mai grav sa le inlocuiasca cu propriile concepții și practici care privesc în lumina scripturii nu sunt cu nimic mai bune față de cele ale “sfinților părinți”, poate doar mai moderne.

Principiul că este permis orice nu este interzis explicit , este greșit deoarece:

1. Când Dumnezeu spune specific ceea ce vrea , exclude automat orice altă variantă fără să mai fie necesară o listă cu ce nu vrea. Doua exemple în acest sens:

- Levitic 10:1-3: Dumnezeu specificase de unde trebuia sa ia focul (cărbunii aprinși) pentru a arde tămâie (Levitic 16:12; Numeri 16:18), nespunând nicăieri de unde să nu ia cărbunii respectivi. Nadab si Abihu deși Il slujeau pe Dumnezeu cu sinceritate și devotament au folosit alți cărbuni față de cei specificați , fiind pedepsiți imediat.

- Numeri 20:7-12 :Dumnezeu le-a cerut lui Moise și Aaron să vorbească stâncii nespunându-le ce să nu facă, dar Moise a lovit stânca cu toiagul, fapt considerat de Dumnezeu necredință , neascultare și ca urmare cei doi și-au pierdut dreptul de a intra in Țara Făgăduită deși erau oamenii cei mai sinceri și devotați credinței din vremea lor.

2. O implicație directă a principiului că este permis orice nu este interzis specific ar fi aceea că Hristos nu ne-a dezvăluit toată voia Sa prin cuvântul scris de apostoli, și că are încă revelații speciale prin oameni speciali pe care îi folosește pentru a ne spune ce închinare așteaptă de la noi. În cazul acesta pretențiile lui Isus și ale apostolilor că ne-au dezvăluit toată voia Lui Dumnezeu pentru noi (Ioan 15:15; Fapte 20:20,27; 1 Corinteni 4:6) și că în Noul Testament avem un model universal valabil și aplicabil la fel în orice vreme și civilizație, par absurde și neadevărate.

Un exemplu de modificare a modelului de închinare apostolic este practica din ce în ce mai des întâlnită în special în lumea protestantă și neoprotestantă de a folosi instrumente muzicale în închinarea Bisericii, după modelul romano-catolic. Dacă în Vechiul Legământ era permisă, și chiar recomandată uneori, folosirea instrumentelor, apostolii au rânduit ca în închinarea Bisericii Lui Hristos să fie folosită doar cântarea vocală, fără instrumente.

Sub inspirația Duhului Sfânt apostolul Pavel ne spune la Efeseni 5:19 și Coloseni 3:16 ce fel de cântări așteaptă Dumnezeu de la creștini atunci când Biserica se întâlnește pentru închinare. El nu spune “ chităriți între voi, pianiți între voi, trompețiți între voi...” ci spune “ vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești” asta însemnând că trebuie să folosim pentru a reproduce psalmii, cântările de laudă și cântările duhovnicești același instrument pe care Dumnezeu ni l-a dăruit și pentru vorbire. Faptul că ni se spune explicit care este voia Domnului în această privință ar trebui să fie suficient pentru a înțelege că folosirea instrumentelor în închinare este “foc străin”, este o adăugare la modelul original și trebuie respinsă, dar să observăm și că folosirea instrumentelor încalcă unele principii ale închinării în duh și adevăr și anume:

- nu este comună, ar trebui să transformăm biserica într-un bigband ca să respectăm acest principiu
- nu este conștientă , în sensul că transmite un mesaj în special emoțiilor, și mai puțin minții
- nu este inteligibilă, în sensul că nu toți o pot înțelege, ci doar cei cu studii muzicale
- nu are ca rezultat zidirea sufletească, ci doar exaltarea simțurilor.

Mai mult, istoria, deși unii țin cont de mărturiile istoriei doar când le convine, ne arată că în primele 5 secole de creștinism nu au fost folosite instrumente în închinarea bisericii.

Cu toate acestea multe grupari religioase, pretins creștine, urmeaza o practică de închinare neinstituata de apostoli si deci neacceptată ca valabilă de către Dumnezeu și fac asta fiind amăgiți să creadă că nu încalcă voia Lui ci dimpotrivă că Îl slujesc cu sinceritate și curăție de inima.

Concluzii

Pornind de la același fals principiu , că ce nu este interzis specific este permis, oamenii au schimbat de-a lungul timpul nu numai modelul de închinare lăsat de apostoli și calea mântuirii ci și organizarea Bisericii. Mânați de mândrie ei au crezut că pot găsi forme de organizare mai eficiente decât cel creat de Isus, dar din păcate nu au reușit să facă decât zeci de secte cu forme de organizare diferite, căi de mântuire diferite, creduri diferite și modalități de închinare diferite. Nu aceasta a fost intenția Mântuitorul care a facut o singură Biserica Universală, formată din mulțimea Bisericilor Locale având toate același crez, aceeași cale de mântuire, același mod de închinare și același fel de organizare așa cum vedem în paginile Noului Testament (Efeseni 4:4-6).

Cauza principală a stării de confuzie și dezbinare din lumea așa zis creștină de astăzi este îndepărtarea de modelul original primit prin apostoli. Amagiți de învățători falși, dar și de propriile dorințe (2 Timotei 3:13 ; 4:4) creștinii s-au îndepărtat tot mai mult de voia Lui Dumnezeu înlocuind-o cu propriile dorințe și concepte. Departate de termina lista ereziilor și învățăturilor false care au modificat Evanghelia de-a lungul secolelor, studiul de mai sus are doar scopul de a demasca mecanismul amăgirilor și de a oferi creștinilor sinceri o armă de luptă împotriva lor. Ne-a fost lăsată o credință unică , odată pentru totdeauna (Iuda 3; Filipeni 1:27), credința Evangheliei și suntem îndemnați să luptăm pentru ea , nu cu arme pământești , eliminându-i prin forța pe falșii învățători și pe cei care îi urmează ci prin demascarea ereziilor și prin trăirea adevărului (Efeseni 6 : 12-18 ; 2 Corinteni 10:4-5).

Dupa 2000 de ani de experimentare a diverselor modele omenești de înțelegere și practicare a creștinismului , cred că a venit timpul să recunoaștem că toate aceste căi sunt falimentare și că singurul model care “funcționează” eficient este doar cel original pe care l-au învățat și practicat cei din Biserica primului secol sub îndrumarea apostolilor, model descris în paginile Noului Testament și care poate fi reprodus identic în cadrul oricărei civilizații umane.

Generația noastră are marea șansa de a beneficia de experiențele celor dinainte dar și marea responsabilitate de a învăța și practica “tot adevărul” așa cum și-a dorit și a poruncit Isus (Matei 28:19-20; Fapte 20:27; 1 Corinteni 4:6; 2 Tesaloniceni 2:15; 2 Timotei 1:13, 3:14-17; 2 Corinteni 2:17).

